

KYRA
RUTGERS

Niemand zoals jij

Niemand zoals jij

Kyra Rutgers bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Flamingo-serie:

Hij is van mij

Ik wil je niet kwijt

Grenzeloze liefde

Buitenspel gezet

Kyra Rutgers

Niemand zoals jij

Flamingo-serie deel 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543667
ISBN audio 9789020543674
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

*You can't go back and change the beginning.
But you can start where you are
and change the ending.*

C.S. Lewis

Proloog

Woest aantrekkelijk, charismatisch, energiek, grappig, zelfverzekerd, sociaal, volhardend, imposant, gespierd, übermannelijk, *kissable* lips, helderblauwe ogen, Vikingblonde lokken, stoer, creatief, fantastisch in bed, sportief, onafhankelijk, assertief, avontuurlijk. Klinkt dat niet als de ideale man? In Lisa's geval klinkt het als haar ideale ex. Wat zou jij doen als je relatie al een tijdje in een sleur zit en je eigenlijk niet meer weet of je wel met hem verder wil, je het op je werk niet meer naar je zin hebt vanwege die bitch van een bazin, en je precies op dát moment een uitnodiging van je begeerlijke ex krijgt om naar een exotisch eiland te komen? Een ticket *to the tropics*! O ja, het is wel de ex die in een ver verleden je hart in duizend stukken heeft gebroken. Om wie je zo veel hebt gejannt dat je er een aquarium mee kon vullen. Máár... die wuivende palmen, dat parelwitte strand, die azuurblauwe zee, de fruitige cocktails... die lonken. Die lonken net zoals chocolade cupcakes met *salted caramel*-vulling als je drastisch op dieet bent, of dat geweldige maar o zo prijzige jurkje van Mango wanneer je banksaldo het alarmerende rood heeft bereikt.

Dat reisje naar de tropische bestemming is eigenlijk *an offer you can't refuse*, een lot uit de loterij wanneer je bent vastgelopen in het leven. Maar geef je daar definitief je relatie met de man met wie je al zo lang samen bent voor op? Want hij gaat het natuurlijk niet pikken dat je je ex op dat eiland gaat bezoeken. Dilemma. Dilemma. Dilemma.

Hoofdstuk 1

In een gehaast ritme weerklinken Lisa's voetstappen door de hal van het pand dat is gebouwd naar New Yorkse maatstaven: ruwe bakstenen, dikke stalen balken en grote glazen ramen die voor zowel licht als ruimtelijkheid zorgen. Vanaf het gemeenschappelijke dakterras kijk je naar de skyline van Amsterdam. In het pand zijn verschillende kantoren gevestigd, zo ook de redactie van het befaamde kookmagazine *La Cuisine*, waar Lisa tien jaar geleden als stagiaire begon en inmiddels haar sporen ruimschoots heeft verdiend als culinair redactrice. 'Goedemorgen,' roept ze in het voorbijgaan tegen de dames van de receptie. Haar hoge paardenstaart danst om haar schouders. De hakken van haar pumps maken een tikkend geluid op de zwarte terrazzovloer. Ze stapt de lift in. Ongeduldig drukt ze op de knop van haar verdieping. Wanneer de lift in beweging komt, kijkt ze omhoog naar het oplichtende paneel boven de schuifdeur, alsof ze met haar ogen de snelheid probeert te sturen. Op de vierde verdieping stapt ze uit, terwijl ze een blik werpt op haar horloge. Ze weet dat ze te laat is. Veel te laat. Die verdomde NS ook, er lijkt altijd wel wat. Dan is er vertraging, dan weer een trein uitgevallen of de trieste mededeling dat er een aanrijding is geweest met een persoon. Het begon bijna gênant te worden, zo vaak als ze net te laat op haar werk kwam door dat treinongedoe. Rechtstreeks loopt ze naar haar bureau, waar vanuit het niets redactiechef Jolien opduikt.

'Zo, ben je er eindelijk,' zegt ze bits. Met opgeheven hoofd, een kaarsrechte rug en haar handen in de zij kijkt ze Lisa met priemen-

de ogen aan. Alsof ze dwars door Lisa heen kijkt. ‘Je bent te laat.’

‘Ik weet het,’ antwoordt Lisa met een schuldbewuste blik. ‘Sorry, maar er was een wisselstoring, waardoor ik vertraging opliep. Ik heb je nog een appje gestuurd.’

‘We hebben een vergadering en iedereen zit op je te wachten.’

‘Dat vind ik vervelend, maar dit was overmacht.’

‘A. Je werkt niet bij een schoolkrant! We zijn professionals. *La Cuisine* is alle andere kookbladen voorbijgestreefd als meest gelezen blad. Ons merk heeft het grootste bereik in Nederland. B. Als werkgever heb ik niets met de NS-ellende te maken, ik wil... nee, ik éís gewoon dat je op tijd op de redactie bent. Een machinist kan ook niet te laat op het station verschijnen en zeggen: sorry hoor, maar de trein vertrekt wat later omdat ik me heb verslapen.’

‘Maar ik heb me niet versl...’

‘Laten we nu maar naar de vergaderruimte gaan,’ onderbreekt Jolien haar op strenge toon. Terwijl Jolien zich op haar torenhoge naaldhakken omdraait, zucht ze hoorbaar.

Lisa is mondig genoeg om tegen het gekat van Jolien in te gaan, maar tegelijkertijd weet ze dat het zinloos is om verder te discussiëren. Jolien wil altijd het laatste woord hebben. Lisa weet ook dat ze bij elk weerwoord wordt ‘gepakt’ op andere dingen, zoals haar verzoek om verlof dat niet wordt ingewilligd of een opdracht die ze in principe goed heeft voltooid maar die toch drie keer wordt afgekeurd. Ze heeft het al zo vaak meegemaakt. Daarom probeert ze voortdurend een stoïcijnse rust te bewaren, al gaat ze met steeds meer tegenzin naar haar werk sinds Jolien een halfjaar geleden in dienst kwam. Heel voorzichtig had Lisa er weleens met de hoofdredacteur, John de Jongh, over gesproken en hoewel hij nooit onder stoelen of banken stak dat hij een hoge pet van haar op heeft, was hij ook bijzonder gecharmeerd van Jolien: een hoogblonde verschijning met opgespoten lippen als airbags, grote borsten – door de mannelijke redacteurs werd ze weleens gekscherend Pamela

Anderson of Kate Upton genoemd – en ronde billen waarbij die van Beyoncé zelfs verbleken. Ze is lang en overheersend van postuur, waardoor ze letterlijk en figuurlijk op anderen neerkijkt en daar gedraagt ze zich ook naar. En ze is rete-ambitueus. Niet dat daar iets mis mee is, maar om haar doelen te bereiken en vooral haar macht te laten gelden, gaat ze over lijken. De hoofdredacteur weet ervan, maar knijpt een oogje toe. Op de redactie gaat het gerucht dat de ogenschijnlijk keurig getrouwde man en vader van drie kinderen af en toe met Jolien tussen de lakens kruipt. Hij zou het doen vanuit lust, zij om hogerop te komen. *Choose your battles wisely*, had hij met een knipoog tegen Lisa gezegd, toen ze een keer aanklaarde dat ze niet gediend was van Joliens pestgedrag. Maar dat deed ze al. Ze ging echt niet elke keer de strijd aan. Ze incasseerde en slikte eigenlijk al te veel. Maar er is ook nog zoiets als eigenwaarde. Hoelang wil en kan ze zich nog op zo'n respectloze manier laten behandelen? Het is alsof er telkens een emmer ijskoud water over haar heen wordt uitgespoten.

Wanneer Lisa de vergaderruimte binnenloopt, wordt ze hartelijk begroet door haar collega's, die in de comfortabele, leren kuipstoelen aan de rechthoekige, achtpotige tafel zitten.

'Hey Lies, koffie?' vraagt fotoredacteur Madelief, naast wie Lisa plaatsneemt.

'Lekker.' Plotseling wordt ze overvallen door vermoeidheid, alsof alle energie uit haar lichaam wordt getrokken, alsof ze er al een hele werkdag op heeft zitten. En ze moet nog een hele dag!

Vanuit de grote thermoskan giet Madelief de koffie in een plastic bekertje en overhandigt hem aan Lisa. 'Jolien is bloedchagrijnig,' sist ze tussen haar tanden.

'Zeker ongesteld,' fluistert Lisa met een flauw lachje.

'Of ze is weer toe aan een beurt van John,' grinnikt Madelief.

'*Who knows...*'

Ongeduldig trommelt Jolien met haar vingers op de tafel. 'Kun-

nen we eindelijk beginnen?’ verzucht ze humeurig. ‘Ik zit met een probleem voor editie vijftien, dat als thema ‘oosterse streetfood’ heeft. Onze Vietnamese kookgodin Mai Tõng Trãn heeft de shoot en het interview gecancelld. Zo kort voor de deadline zit ik dus met een gat van vijf spreads. Heeft iemand een idee hoe we die tien pagina’s gaan vullen?’ Verwachtingsvol kijkt ze alle redactieleden aan.

‘Lekkere planning om daar nú mee te komen,’ fluistert Madelief, die haar hoofd iets richting Lisa gebogen houdt.

‘Wilde je wat zeggen?’ Joliens ogen spuwen bijna vuur.

Wat ongemakkelijk schuift Madelief op haar stoel. Shit, zou Jolien haar opmerking gehoord hebben? Nog voor ze antwoord kan geven, gaat Jolien verder: ‘Heb je een idee? Een idee dat je met ons wilt delen? Kom maar op, ik ben een en al oor.’

‘Eh... José van de Mare heeft onlangs een boek uitgebracht met streetfood. Ze is jong en...’

‘Nope.’ Afwijzend schudt Jolien haar hoofd. ‘Te onbekend. Ze is nog niet doorgebroken bij het grote publiek. Ik wil een grote naam. Bovendien is haar kookstijl Frans klassiek, en het moet oosters zijn.’ Ongeduldig tikt ze met haar balpen op haar blocnote. Opnieuw kijkt Jolien de tafel rond. ‘Anyone?’

‘Miljuschká Witzenhausen,’ oppert Lisa. ‘Zij heeft een programma gemaakt en een boek geschreven over Vietnamese streetfood. Ik heb het gezien en gelezen, erg interessant.’

Joliens ogen lichten op. ‘Miljuschká is hot en happening. Zijn de gerechten dat ook?’

‘Ik vind van wel. Van dumplings, noedels, gevulde inktvis en stoombroodjes tot *bánh mì*, een Vietnamese baguette, met buikspek en geroosterde eend. Zeer gevarieerd en kleurrijk.’

‘Top, top, top,’ antwoordt Jolien. Haar pen glijdt over het papier, terwijl de goedkeurende knikjes met haar hoofd steeds groter worden en ze haar geprononceerde wenkbrauwen steeds verder optrekt.

‘Lisa, jij neemt contact op met Miljuschka en schrijft het interview. Madelief, jij regelt met de artdirector – hij is vandaag verhinderd wegens een meeting buiten de deur – de fotograaf, visagist, kapper en stylist.’ Opgewonden praat ze verder. ‘Ik wil een fleurige shoot. Felgekleurde harembroek met een oranje of fuchsiaroze tuniek, slippertjes... en een leuke *nón lá*.’ Met de vingertoppen van haar duimen en wijsvingers maakt Jolien een driehoek, de vorm van het traditionele strohoedje uit Zuidoost-Azië. Joliens opgespoten lippen vormen zich tot een tevreden lach. Haar parelwitte tanden schitteren in het opaalkleurige licht van de kroonluchter. ‘Ik zie het helemaal voor me.’

‘Als locatie kunnen we kiezen voor een bosrijke plek,’ zegt Lisa. ‘We zetten Miljuschka achter zo’n verrijdbaar kraampje en laten haar een gerechtje serveren in een bananenblad.’

‘Leuk, leuk, leuk.’ Joliens pen gaat weer over het papier. Dan richt ze zich tot het team. ‘Ik realiseer me dat jullie flink aan de bak moeten en wellicht overuren moeten draaien om alles op tijd af te krijgen, maar dit wordt een unieke reportage.’

‘Ach, het is niet erg om een tandje bij te zetten,’ merkt Lisa op. ‘Een *tándje*?’ grinnikt Jolien. ‘Een heel gebit!’

NOTE TO SELF

When people are rude to you, they reveal who they are, not who you are.

Don't take it personally.

(Unknown)

Op station Amsterdam Centraal baant Lisa zich een weg door de massa reizigers. Gehaast rent ze naar het spoor om haar trein te halen. Voordat ze de trap naar het perron neemt, houdt ze met een snelle beweging de ov-chipkaart tegen de scanner om in te checken. Het conducteursfluitje klinkt al over perron 13A. Voordat de deuren sluiten, kan Lisa nog net in de trein springen, maar ze verliest daarbij haar evenwicht en botst tegen een andere passagier aan. ‘Hé teef, ken je niet uitkijke!’ klinkt het in plat Amsterdams. Met een opgefokte blik kijkt de lange puberjongen haar aan.

‘Doe normaal,’ mompelt Lisa en ze negeert de daarop volgende stortvloed aan beledigingen en verwensingen. Of de jongen is al net zo chagrijnig als zij na een rottag en moet zich afreageren, of hij is onder invloed van drugs, wat haar niet zou verbazen getuige zijn rode ogen en wijde pupillen. Dat soort gasten, helemaal stijf van de extacy, had ze vaak genoeg gezien op festivals als Loveland en Dance Valley. Deze jongen heeft precies zo’n pillenkop: mega pupillen en klapperende kaken.

In het gangpad duwen mensen elkaar bijna omver om een zitplaats te veroveren. Het is een dagelijks ritueel voor Lisa. Reizen in een ramvolle trein tijdens de spits is al erg – laat staan wanneer er intercity’s uitvallen, dan is het dubbel ellende. Vermoeid laat ze zich op het eerste de beste bankje vallen dat ze ziet. Godzijdank is er nog een vrije zitplaats, ze moet er niet aan denken om na zo’n dag de hele treinreis te moeten staan. Al snel komt er een man naast haar zitten. Onderuitgezakt werkt hij een broodje döner kebab naar binnen. Vrijwel onmiddellijk is de hele coupé gevuld met de weeiige geur van lamsvlees en de penetrante odeur van knoflook. Lisa draait haar gezicht zo ver mogelijk weg. Gadver, wat stinkt dat als je het zelf niet eet.

Terwijl de regen tegen het raam klettert, dendert de trein over het spoor. Kedeng, kedeng, kedeng, klinkt het monotone rolgeluid van de wielen op de rails. Inmiddels is het donker geworden. Door

het raam ziet Lisa alleen de gouden schemering van de lichten op straat. Wanneer ze haar iPhone hoort afgaan, vist ze hem uit haar handtas. Het is haar collega Madelief, met wie ze goed door één deur kan. Soms spreken ze ook weleens buiten werktijd af om een hapje te eten of een bioscoopje te pakken. ‘Hey Lies,’ klinkt Madeliefs stem door de telefoon. ‘Wat was Jolien weer vervelend, hè, vandaag. Ik hoop dat je het je niet te veel aantrekt. Ik vond je er wat vermoeid uitzien, ik maak me een beetje zorgen om je.’

‘Lief dat je belt. Tja, wat moet ik zeggen? Ik doe mijn best om me te wapenen tegen Joliens gedrag. De ene keer lukt dat beter dan de andere. Maar mijn dag begon al verkeerd door die stomme treinstoring, en als zij dan ook weer begint te zeiken...’

‘Snap ik. Ze doet tegen iedereen wel vervelend, maar het valt me op dat ze tegen jou net wat lulliger doet dan tegen mij of de anderen.’

‘Ja, en ik begrijp niet waarom. Als ik mijn werk nou niet goed deed...’

‘Dat is het niet. Jij hebt altijd de beste ideeën, vandaag ook weer. Misschien moet je eens een gesprek met haar aangaan, dit is toch niet vol te houden! Althans, ik vind het knap hoe je ermee omgaat, ik zou allang knettergek geworden zijn.’

‘Nou ja, leuk is anders.’

‘Laat je avond er niet door verpesten. Ga je nog iets gezelligs doen?’

‘Mwah, niets bijzonders. Jij?’

‘Ik ga naar de bioscoop. Lekker onderuit met een zak popcorn en een milkshake.’

‘Veel plezier. Thanks voor je belletje en ik zie je morgen.’

‘Ja, ik wilde je even een hart onder de riem steken. Ik vind het gewoon kut voor je.’

‘Komt goed.’

Kort nadat ze heeft opgehangen komt de trein tot stilstand in

haar woonplaats. Voordat Lisa een stap op het perron kan zetten, wordt ze bijna aan de kant gebeukt door passagiers die de trein willen instappen. Geïrriteerd drukt ze haar lichaam door de dringende mensenmassa. Ze steekt haar paraplu op, die nauwelijks beschutting biedt tegen de stortbui. Gelukkig woont ze maar vijf minuten lopen van het station.

Vanuit de huiskamer klinkt muziek. Funky house. Volume op standje tien.

‘Ik ben thuis,’ roept Lisa boven de tonen van de hard klinkende basdrum uit. Ze schopt haar pumps uit en loopt naar de keuken waar James achter het fornuis staat.

‘Hé, schat.’ James draait zich om en geeft haar een kus. ‘Ik wilde je verrassen met mijn kookkunsten.’ Hij wijst op de steelpan met doperwtten uit blik en de koekenpan waarin de speklappen in een laag jus sudderen. ‘Geen culinair hoogstandje, maar je hoeft in elk geval niet te koken.’

‘Fijn,’ antwoordt Lisa, terwijl ze de volumeknop van de stereo omlaag draait. Hoewel ze net als haar vriend een liefhebber is van funky en latin house, kan ze de opzweepende muziek op dit moment niet verdragen. Als je haar nu zou vragen waar ze behoefte aan heeft, zou ze kiezen voor een verblijf op een onbewoond eiland waar ze in haar eentje met haar ogen dicht onder een wuivende palmboom op een hagelwit strand ligt. Warme zonnestralen die haar huid strelen onder het genot van enkel het geluid van rollende golven. Het is niets voor Lisa dat ze steeds vaker verlangt naar stilte om zich heen. Van nature is ze een blij ei en voor haar geldt: hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Soms vraagt ze zich af wat er toch is gebeurd met de extraverte, levendige vrouw die ze tot voor kort was.

‘Kom je eten?’ James zet de borden op tafel.

Lisa schuift haar stoel aan. Ze trekt haar voeten onder zich.

‘Wijntje?’ James houdt de fles chardonnay omhoog. ‘Je ziet eruit alsof je een zware dag hebt gehad en wel een drankje kunt gebruiken om te ontspannen.’

Ze knikt en wrijft met haar hand over haar voorhoofd. ‘Zeg dat.’

James schenkt de glazen halfvol. ‘Neem na het eten een lekker warm bad, gaan we daarna netflixen in bed. Er is een nieuwe serie, *The Spy*. Schijnt supergoed te zijn.’

‘Toch niet weer zo’n serie met alleen maar schieten en vechten?’ Ze brengt het glas aan haar lippen en neemt een flinke slok.

Lachend schudt James zijn hoofd. ‘Het is een politieke thriller, over een Israëliische geheim agent.’

‘Klinkt oké.’

‘Even wat anders... Mijn ouders hebben gevraagd of we van het weekend zin hebben om naar hen toe te komen. Mijn broer komt ook met zijn gezin. Lijkt me wel gezellig. We hebben elkaar al een tijd niet gezien.’

‘Ik weet niet,’ antwoordt Lisa. ‘Ik dacht meer aan een weekendje lekker cocoonen. Met een pot thee, een dekentje en een goed boek op de bank.’

‘Dat hebben we vorig weekend al gedaan. Ik weet dat je de laatste tijd moe bent, schat, maar misschien moet je juist wat meer het huis uit en leuke dingen doen, daarvan krijg je meer energie dan thuis op de bank hangen.’

‘Ik kijk wel even hoe ik me voel, en anders ga je toch alleen. Dat vind ik heus niet erg. Ga ik volgende keer mee.’ Haar schoonouders hebben een vakantiehuisje in de duinen van Bakkum. Normaal gesproken vindt ze het heerlijk om daar te vertoeven, het bezorgt haar altijd een ultiem vakantiegevoel. Maar ze heeft er nu gewoon geen zin in.

‘Ik wil graag samen met jou gaan,’ zegt James. ‘En iedereen vindt

het fijn om jou ook weer te zien. Mijn moeder vroeg nog of het al wat beter gaat op je werk.'

'Niet dus.'

'Was het weer zo'n dag?'

'Ja.'

'Wat is er nu weer gebeurd?' James verschuift zijn glas en pakt Lisa's hand.

Nadat Lisa verslag heeft gedaan, verzucht hij: 'Wat een zuurpruim is dat mens, zeg.' Hij prikt een stuk vlees aan zijn vork. 'Komt ze wat tekort in haar leven of zo?'

Lisa haalt haar schouders op. 'Er valt nauwelijks te werken met dat mens. Ze bederft mijn hele werkplezier.'

'Schat, je moet je niet zo op de kast laten jagen door haar. Als je haar gedrag negeert, houdt ze vanzelf op. Nu wéét ze dat ze je ermee heeft.'

'Jij hebt makkelijk praten!' Lisa zegt het kattiger dan haar bedoeling is. James heeft zijn eigen klussenbedrijf en kan zijn tijd indelen hoe hij wil en heeft niet met een vervelende leidinggevende te maken.

Lisa trekt haar hand los uit die van James en neemt nog een slok wijn. 'Jij hoeft niet dag in dag uit met zo'n tang te werken en vernederende opmerkingen te incasseren. Dit is al een halfjaar aan de gang, hè. Ik kan heus wel tegen een stootje, maar het houdt een keer op. Ik ben niet van staal.'

James schrikt van haar heftige reactie. Hij weet dat Lisa de laatste tijd met steeds meer tegenzin naar haar werk gaat, maar hij had geen idee dat het getreiter van haar chef haar zó hoog zat. Hij staat op en drukt een kus op haar honingblonde haren. 'Kom op Lies,' zegt hij op aanmoedigende toon. 'Vanaf nu ga je dat mens duidelijk laten merken dat je niet met je laat sollen, dat je haar gedrag niet langer toelaat.' Hij stapelt de lege borden op en zet ze in de afwas-machine. 'Je gaat dit weekend gewoon mee naar Bakkum,' roept

hij over zijn schouder. 'Lekker uitwaaien aan zee.'